

Poštnina plačana v gotovini!

Odmev iz Afrike

Marec 1935

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.** (Ček. štev. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Naše slike.

1. **Sv. Jožef, rednik Jezusa Kristusa in varuh vesoljne svete Cerkve.** Sv. Jožef je bil prvi misijonar. Z božjim Detetom Jezusom in prečisto božjo Materjo je po ukazu angelovem moral bežati pred krvoločnim Herodom v Egipt — v pogansko Afriko. Gotovo se je mali Jezušček tam večkrat igral z zamorčki. Slično svetemu redniku Jezusovemu delajo še dandanes vsi afriški misijonarji. Tudi oni nesejo Jezusa ubogim poganom ter jim oznanjajo blagovest. Gotovo ima sv. Jožef poganske misijone še posebno rad. Sv. Jožef, prosi za nas in uboge afriške narode!

2. **Usmrčen slon v Afriki.** V afriških pragozdih živijo velikanski divji sloni. Nad takega slona so se zbrali nekoč zamorec na lov. Z dolgimi sulicami so ga usmrtili. Pogledajte ga, kako velikansko je njegovo zobovje, ušesa, noge...

Ali so vaši dragi že vpisani v

Mašno zvezo za Afriko.

Storite jim to veliko duhovno dobroto in vpišite jih kot člane te mašne zveze. V mašno zvezo za Afriko se morejo vpisati vsi: živi, umrli, tudi otroci. Za člane mašne zveze za Afriko se bere vsako leto 300 svetih maš, katerih so deležni v življenju in po smrti.

Članarina za vsakega znaša Din 5.—, in sicer se plača enkrat za vselej. Vsi prispevki pridejo v korist ubogim afriškim misijonom. Člani dobijo sprejemne podobice. Naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.

»Poklic pomožne misijonarke za Afriko«. Ta knjižica se dobi za ceno Din 4.50. Priporočamo jo vsem, ki niso na jasnem glede svojega poklica. Naslov kot zgoraj.

Nova igra za prvoobhajance Tarcizij — Jezus, ljubitelj malih, je natisnjena. Cena 5 Din. Naslov zgoraj.

tu

II. Evharistični kongres.

Molimo.

Molimo za popoln uspeh Evharističnega kongresa. Od molitve je vse odvisno. Širom Slovenije je razširjenih nebroj lepih evharističnih sličic z molitvijo za uspeh. Te podobice čim marljiveje uporabljajte. Ne smemo pozabiti, da je Bog, ki daje rast. Daje pa onim, ki za to prosijo. In vsi moramo mnogo, mnogo moliti, da bi kongres ne le uspel po svojem sporedu, temveč posebno, da bi trajnih sadov obrodil. Po družinah naj bi molitvico na podobicah skupno molili. Prav tako po šolah. Zlasti ti, mladina, stopi pogosto pred tabernakelj in prosi Jezuščka, da vse delo glede kongresa blagoslovi.

Pripravimo se.

Ni glavni in edini namen Evharističnega kongresa zunanji uspeh in triumf dneva samega. Glavni namen je predvsem notranja prenovitev in duhovno prerojenje posameznika in družbe v luči presvetega Rešnjega Telesa. Le če bomo šli evharističnemu Kralju s pripravljenimi in čistimi srci nasproti, se bomo lahko uvrstili v njegov zmago-slavni sprejod. Le potem bomo mogli manifestirati za Njegovo kraljestvo na zemlji.

Poročila iz misijonov:

Ura milosti.

Misijonski okraj Angola in Kongo.

Ta misijonski okraj je bil ustanovljen že 1596. leta, a je bil 1932. leta od sv. očeta izročén Očetom od sv. Duha v duhovno oskrbo. Msgr. Mozes Alves de Pinho je bil prvi škof. V sledečem pismu poroča Klaverjevi družbi iz svoje škofije.

Zadnja pošta mi je prinesla ostanke sv. Petra Klaverja za moj naprsni križ; za kar se Vam iz srca zahvaljujem. Vložil sem prošnjo na sv. Stolicu, da bi se praznik sv. Petra Klaverja sprejel v škofijski koledar; upam, da bo moja prošnja uslišana.

1. decembra sem zapustil Luanda in se podal v Melanje (450 km od morske obale). Tu imamo lepo uspevajoč

Tiha molitev pred Križanim.

misijon, ki je bil ustanovljen leta 1890. Izprva je bilo le malo sadu tako, da smo že mislili, da ga bo treba opustiti in započeti delo na drugem kraju, kjer bo ljudstvo kazalo več hvaležnosti. Toda, ali naj bodo izgubljeni vsi trudi in vse težave? Pa se je pred osmimi leti vse na boljše obrnilo tako, da so misijonarji zaradi navala pobožnega ljudstva delo komaj zmagovali. Danes je v misijonu 28.000 kristjanov in

približno 20.000 katehumenov. Pred praznikom Brezmadežne je bilo krščenih 394 poganov, ki so prišli od vseh strani. Katehumeni iz okolice bodo krščeni pozneje. Na praznik sem med pontifikalno mašo obhajal 356 ljudi, ki so prejeli prvo sv. obhajilo. Popoldne je bilo birmanih 809 oseb. Od 2. do 13. decembra je bilo 10.995 sv. obhajil. Tiste dni je bil misijon kakor taborišče, kristjani so bili prišli od blizu in daleč, nekateri 100 km daleč. To je res dan milosti za ubogo ljudstvo. Misijonarjem pomagajo vneti in požrtvovalni katehisti.

Pismo p. Mendes Cardona poroča o obisku škofa iz Melanje:

Prečastiti gospod škof je prišel 1. decembra v Melanje in je ostal pri nas do 14. Ob tridnevnički k Brezmadežni je sam pridigoval vse dni. Pri prvi maši na praznik sam smo obhajali 2500 oseb.

Nas misijonarjev je zelo malo: trije v Melanje, enajst v vsej Luandi. Toda Bog sam nam pomaga. Ljudje so zelo vneti in misijon, ki vneto deluje že štiri leta, lahko kaže na lepe sadove. V posebno pomoč so nam naši katehisti. V misijonu Melanje je 230 katehistov in 20.000 katehumenov. Pred petimi leti smo odprli malo semenišče, kjer se vzgaja sedaj 50 dečkov, kongregacija sester-domačink, ki se je vpeljala pred dvema letoma, ima tri novinke in štiri postulantke. Ti zavodi nas sicer mnogo stanejo, a so zelo potrebni. Trdno zaupamo na božjo pomoč.

Ako vam je mogoče, pošljite nam kaj rožnih venčkov, križcev, škapulirjev, svetinjic in mašnih intencij. Vsega tega potrebujemo.

Iz ljubezni do Križanega.

Piše p. Evoy iz misijonske družbe sv. Jožefa v Mill-Hill-u, misijon Soppo v Kamerunu.

Tri reči me posebno skrbe poleg težavne katehistovske zadeve in poleg dolga, ki leži na novi cerkvi. O tem sem se razgovarjal z apostolskim prefektom, in ta mi je odgovoril: »To potožite sv. Petru Klaverju (mislil je Klaverjevo družbo). Nekaj časa boste sicer morali čakati; toda bodite prepričani, da boste dobili dovoljen odgovor na vse, kar se tiče večje časti božje.« To mi daje pogum, da Vam tiste tri skrbi odkrijem.

1. Prosim za en križ za veliki oltar v novi cerkvi. Oltar je zdaj še čisto prazen. Rad bi, da bi bilo telo Jezusovo iz lesa in 1 m visoko; križ sam bomo že tu napravili. Rad bi tudi napis na križu in žeblje, da bo vse popolno.

2. Prosim za Križev pot. Misijon je star deset let, Križevega pota še nimamo. Ljudje se mi smilijo, ko spremljajo Kristusa na njegovem križevem potu ob praznih cerkvenih stenah.

3. Sopo leži ob glavni cesti, ki pelje v Buca, kjer je sedež vlade. Na stotine ljudi gre vsak dan mimo naše cerkve, toda ali sploh kdo pomisli, kdo v cerkvi stanuje? Evropci dirjajo mimo na svojih avtomobilih, domačini pa, ki mimo gredo, opazijo pač veliko poslopje, a si zraven nič ne mislijo. Rad bi obrnil pozornost ljudi na križanega Zveličarja; saj misijonarju ni nobena skrb tako velika ko ta! Zato bi rad ob cerkvi postavil veliko razpelo, da bi ljudje ob njem postali in se zamislili. Zlasti bi to napravilo globok vtis na domačine z dežele, ki še nikdar niso nič slišali o ljubem Jezusu, ki je bil iz ljubezni do ljudi na križ pribit. Ko bodo videli podobo moža, na križu visečega, bodo prašali druge, ki bodo že poučeni, kaj to pomeni. Radovedni bodo, kdo je ta mož in kdo in kedaj ga je na križ pribil. Križ bo iz zelo trdega lesa, da mu vreme ne bo moglo škodovati. Zato bi rad, da bi mi poslali 1 m veliko podobo trpečega Jezusa in žeblje poleg. Križ in streho bomo že tukaj napravili.

Prosim Vas, izpolnite mi te tri prošnje, saj vidite, da je vse to v tesni zvezi z Gospodovim trpljenjem in njegovo smrtjo. Tako boste storili res v duhu letošnjega svetega leta in po namenu svetega očeta, da naj bi duhovniki ljudstvo večkrat poučevali, kaj vse je Kristus pretrpel za naše zveličanje. Na tukajšnje ljudi slike in podobe vse drugače vplivajo, ko same besede. Zato pa tako želim, da bi čimprej dosegel te tri stvari.

Zagotavljam Vas in vse Vaše prijatelje, da se Vas bom vedno s hvaležnostjo spominjal pri svojih molitvah.

Ozdravljajte bolnike.

P. Leodegar, benediktinec, piše iz misijona Litembo v Vzhodni Afriki.

Kadar je beda tako velika, da človek sam ne ve izhoda, ne preostaja drugega ko da se zatečeš k ljubemu Bogu in k ljudem, ki jim je Bog dal mehko in usmiljeno

srce. Ne prosim zase, a vendar je zadeva tudi moja: Gre namreč za našo bolnišnico, ki nam je vsem na srcu. Od bolnišnice je mnogo odvisno, kako se bo razvijalo misijonsko življenje v Litembo. Ljudstvo v Wamatengo je delavno in zdravo, a živi v nezdravih razmerah zaradi mrzlega podnebja, gostih meglá in slabe obleke. Zato jih mnogo prav nevarno zboli. Ne le naših 8800 kristjanov, ampak tudi pogani bodo imeli veliko korist, ako se bodo mogli v svoji bolezní zateči v naš misijon za pomoč.

Toda naša bolnišnica se nahaja v velikih denarnih stiskah kar se tiče zidanja in notranje oprave. Mi sami nimamo denarja in ne vemo, kako bi tu pomagali; zato se k Vam zatečemo za pomoč. Od 1930. leta dalje imamo tukaj sestre, in se je od tedaj zdravljenje v bolnišnici dvignilo na tako visoko stopnjo, kot se poprej nismo nadejali. Naša dobra sestra Nikolaja se zavzema posebno za bolnike. Njena je zasluga, da zaradi njene postrežljivosti toliko bolnikov išče pomoči v naši bolnišnici. Marsikak odrasli pogan, ki dotlej ni še nič vedel o ljubem Bogu, je zaradi telesne bolezní prišel do dušnega zdravja. Marsikako dušo smo ravno v bolnišnici pridobili za nebesa; tudi izgubljene ovce so se v svoji bolezní zopet vrnile k svojemu Bogu.

Največja ovira je to, da blaga sestra zaradi pomanjkanja denarja nima dovolj zdravil in zdravniškega orodja. Prostora tudi primanjkuje, kajti štiri bolniške sobe so premajhne in vedno prenapolnjene. Prostor 3×2 metra zadostuje le za silo. Zato moramo še to leto zidati novo bolnišnico, ki naj ima še štiri prostore: za lekarno, zdravila, operacijsko sobo in bolniški prostor za Evropce in pa še čakalnico za pacijente. Tudi bo treba še štirih oddelkov, vsakega za štiri postelje. Toda, kje dobiti denar za zidanje. Bog naj pomaga in dobri ljudje. Kaj pa oprava? Ah, saj prav za prav še nič nimamo! — Tako se v svoji stiski zopet zatekamo h Klaverjevi družbi in prosimo, ako morete dobiti kaj starih instrumentov, obvez itd. pri kakem znanem zdravniku, v kaki bolnišnici ali v zapuščini po kakem umrlem zdravniku, ali sploh pri kakem dobrotniku. Za vse bomo hvaležni, ker sami si teh stvari ne moremo omisliti. Veseli moramo biti, da moremo kupiti vsaj zdravil, ki so tako draga. Zelo bi bili žalostni in velika škoda bi bila, ako bi morali bolnišnico opustiti ali se v zdravljenju zelo omejiti.

Žrtev poklica.

Kot žrtev poklica je umrl lani misijonski brat Jozve Delcas v zavetišču za gobavce v Chormelanu, v angleško-egiptovskem Sudanu.

Rojen je bil v Vetlinu in je vstopil s 25. leti v kongregacijo Sinov presv. Srca. Poslali so ga v misijon med Siluk-zamorci. 12 let je neumorno deloval tu, 1921 pa je smel iti na oddih v svojo domovino. Pa ravno v zdravem zraku domačih gorá je prvič zapazil znake nalezljive bolezni: gobavosti. Prosil je, da bi se smel vrniti v Afriko in med zamorci umreti. Do 1928 je ostal v bližini Kairo v Gesiri; o veliki noči pa mu je bil dovoljen vstop v zavetišče za gobavce v Chormelonu pri Wan v Sudanu. Tu je preživel zadnja leta življenja med gobavimi zamorskimi tovariši, ki jih je bilo do 200. Srečen je bil, da je mogel

Misijonar v sredi ubogih gobavcev. Vdano prenašajo ti reveži svojo hudo bolezen in molijo za dobrotnike.

najrevnejšim izmed njih še kaj pomagati, da je delil svojo hrano z lačnimi in poučeval nevedne. Vesele dni je doživel tedaj, ko je prišel apostolski vikar posvetiti novo cerkvico v njih zavetišču in je tedaj krstil 40 odraslih, ki jih je uprav on bil poučeval.

Umril je kot žrtev ljubezni do bližnjega. Za njegovim pogrebom so šli, dasi nepovabljeni, vsi Evropeci mesta Wan, vse šole in nepregledna množica zamorcev, da so s tem pokazali priznanje junaku krščanske ljubezni do bližnjega.

Angelus Domini.

V spomin Naše Ljube Gospe.

Piše sestra Engelberta, misijonska sestra Dragocene krvi v apostolskem vikarijatu Kilimandžaro.

Na precej strmem vrhu stoji hišica, pripeta na obronek kakor lastovičje gnezdo in pokrita s svetlo pločevino. K hišici vodi drevored mogočnih dreves; pa tudi ozadje tvori skupina iglastega drevja in ščiti hišico pred pekočim soncem.

*Zdrava Marija,
milosti polna,
Gospod je
s Teboj!*

Kdo neki stanuje tu v gorski samoti, kakor puščavnik daleč proč od sveta?

Dve sestri (zaenkrat le dve) sta prišli sem gori, gnani od goreče ljubezni in svete pokorščine in sta pripravili ta prostor kot prihodnje zavetišče obnemoglih sester in zapuščenih sirot ali od staršev zavrženih otrok.

Res pogumni in delavni sta bili, da sta to izvršili; toda največja žrtev zanju je bila to, da sta morali biti toliko časa brez evharistične bližine ljubega Jezusa. Saj tu še ni cerkvice, ampak le ena soba je prirejena v molivnico. Le od daleč moreta sestri zreti doli k misijonski postaji Gaze, odkoder jima ob večernih urah prihaja slaboten glas zvona, ki oznanja Ave Marijo. Ob žarkih zahajajočega sonca, ko postane na gori vse tiho in so delavci odšli domov, se zamakneta sestri v mili glas zvona. Ave Maria! Angelus Domini! Kaj vse občuti srce, ki Marijo ljubi, ob teh besedah! Kaj šele srce dveh puščavnic, ki cerkvice še nimata! Kako jima v tej puščavi srce hvalo poje Bogu za blaženo skrivnost in dobroto njegovega učlovečenja po Mariji! Ko zvonček utihne, vsa narava molči ko zamaknjena v zahvalo. Luna vstaja ob robu gora in razliva svojo blede luč na zemljo. Oblaki so lepo barvani od sončnega zahoda, večernica se kaže na nebu. Vse tiho naokrog, niti sapica ne šumlja, le v drevesnih vejah zašušti nekak večerni Ave, in potem še ta utihne...

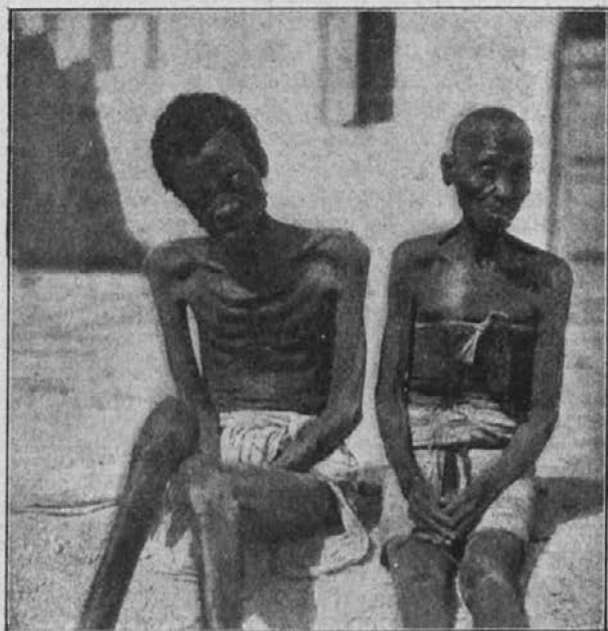
O, kako lepo bo to, ko bo kdaj tukaj stala cerkvice in posvečevala te gorske vrhove. Takrat bodo zamorci doli iz doline se gori ozirali in romali na ta hrib, da kot zvesti Marijini otroci ponesejo svoji gorski Kraljici pozdrav Salve Regina.

Pred več leti so prišli misijonarji v ta kraj in se je začela vera lepo širiti po okolici. Tedaj se je hotel neki pobožni benediktinec naseliti blizu tukajšnjega pragozda. Več njegovih učencev je bilo z njim. Pa so čuli v najbližnji bližini leoparda, ko je pihal v gozdu, in so se silno prestrašili. Benediktinec pa se je spomnil, da je duhovni sin Marije, in je zaupajoč na njeno pomoč, začel na glas moliti zdravomarijo, nakar se je leoprad prestrašil in izginil v goščavi. Benediktinec je šel potem s svojimi učenci drugam.

Saj pa ta lepa molitvica Ave Maria — Zdrava Marija tudi res izraža zaupanje in prošnjo in se vsak dan iz tisočih src dviga proti nebu, pred prestol nebeške Kraljice. Iz nebes je angel ta pozdrav prinesel, ga razglasil v nazareški hišici, apostoli pa so ga razglasili vsemu svetu. Kdaj bo pač v tem samotnem kraju zapel zvonček in ljudi dramil, naj molijo Ave Marijo?! Dal Bog, da bi to bilo kmalu. Trdno upamo, da so na svetu dobra srca, ki bodo po svojih močeh prispevala, da se tu zgradi svetišče in misijon in bo s te gorske višine misijonski zvonček vsak dan trikrat oznanjal svoj Ave Maria, Angelus Domini. In da bo tu stala cerkev, posvečena Naši Ljubi Gospe in vabila zamorsko

ljudstvo k češčenju Kraljice nebeške. Obnemoglim sestram, ki so opešale v misijonskem delu, in revnim sirotam, bo pa samostan nudil pribežališče. Pa tudi Kraljica sama bo skrbela, da se bodo naše želje kmalu uresničile. Potem bo ta hrib Marijin hrib, božja pot, in zvonček bo veselo označeval svoj Ave preko hribov in dolin.

Darove za ta zvonček sprejema: Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ulica 1.

Uboga sestradanec v Afriki.

Sedem nadlog v deželi Bazuto.

Poroča sestra Gerarda, misijonarka v Afriki.

Preizkušnje, ki jih je Bog poslal zadnja leta nad naše kraje, so kakor tiste nadloge nekoč v Egiptu. Izprva je bila velika suša, da so trpeli od nje ljudje in živina. Zelo veliko živine je poginilo od lakote, pa tudi ljudje so mrli od vsega hudega. — Po lakoti je prišla toča, ki je ravno o božiču vse pokončala. — Kot tretja nadloga so prišli grozni viharji, ki so s peskom vse zasipali; mislili smo, da se bo vsa puščava Kalahari nad nas izpraznila. — Nato je na-

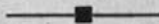
stopil dež, ki je bil dan in noč in povzročil strahovite poplave. Po dežju je začelo sicer hitro rasti, toda prišla je peta nadloga: gosenice. Vse zelenje so obgrizle in le golo steblovje molelo kvišku. Kar jim ni šlo v požrešne ščipalke, to so vsaj preluknjale, n. pr. fižol in grah in so pustile same luščine. Molili smo in prosili in Bog je odvezel to nadlogo. — Pa je prišla še šesta in najstrašnejša: tifus. Cele družine so v kratkem času izumrle; so pač bili ljudje po dolgotrajnem stradežu premalo odporni. — Kot sedma preizkušnja so bile kobilice, ki so prišle v gostih tropah, in kamor so se spustile, tam ni odgnala nobena bilka več. Uničile so vse žito na poljih. Upamo, da jih bo sedanja zima, ki je zelo mrzla, uničila. V Bazuto, ki se imenuje afriška Švica, je zima časih zelo mrzla.

Ljubi Bog nas obvaruj še drugih nadlog. On je darilec vsega dobrega, zato naposled za svoje poskrbi, čeprav je za kazen bil poslal marsikaj hudega. Slučajno se nič ne zgodi, ampak vse pride iz dobre božje roke.

Zahvala.

Ljubi Bog povrni bogato vsem blagim dobrotnikom za vse, kar so darovali za naš misijon. Ubožci iz Tembu, otroci kakor odrasli, dvigajo hvaležni svoje roke proti Bogu, pa tudi me sestre prosimo Boga bogatih milosti za Družbo sv. Petra Klaverja.

Sestra M. Amata, misijon. sestra Dragocene krvi, Marianhill.

Slike iz dežele Bazuto.

Piše s. Pavlina, sestra križarka, misijon Emaus, Južna Afrika.

Beda je pri nas velika, ker mnogi ne bodo ničesar pridelali, ker niso mogli ničesar vsejati. Jaz sem nekaterim gospodarjem posodila koruze, da bodo njih družine imele kaj jesti. Toda ljudi je mnogo.

Ko sem obiskala neko vas, sem naletela na malega dečka, ki je imel mrzlico. Ležal je pred kočjo na golih tleh. V kočji je bila mati umrla ravnokar za mrzlico. Zapustila je sedem otrok. Trije bolni otroci so ležali poleg nje, eden pa v sosednji kočji. Preiskala sem vse po kočji, pa nič jedi nisem dobila nikjer.

V sosednji kočji je bila mati tudi bolna, dva otroka pa še komaj pri življenju. Beda pa velika.

Kadar pridemo v kako vas, nas prestrežejo ljudje kar na pragu, da ne gremo mimo. Celobolniki so često tarnali: »Povej sestri, da sem lačen.«

Revna žena je večkrat prišla k nam prosit hrane. Obleka je imela več lukenj ko blaga, zato se je žena skrivala v ozadju. Nekoč sem ji podarila svoj predpasnik. Od veselja se je smejala in jokala. Drugi dan je prinesla šop trave in ga dala enemu naših otrok, da naj ga meni izroči iz hvaležnosti. Je pač dala, kar je mogla dobiti.

Marsikatera uboga žena pomoli samo obe roki, da ji damo v pergišče nekaj moke za juho bolnemu otroku.

Pretekli teden smo pokopali tatu, ki so ga domačini sami sodili in tako pretepli, da je po par dneh v groznih bolečinah umrl. Bil je pogan, a se je dal pred smrtjo zapisati med katehumene in je umrl štiri ure po sv. krstu. Ni je rekel trde ali neusmiljene besede čez svoje mučitelje, ampak je trpel v duhu pokore. Vselej smo bile ginjene, kadar smo ga obiskale. Bil je do skrajnosti reven. Podarile smo mu srajco, ki je pa ni mogel več obleči, tako je bil raztepen. Umiral je dolgo in težko. Počivaj v miru!

Med drugimi berači prihaja tudi zelo revna stara žena. Poprosi navadno le za skodelico moke; ako ji dodam še nekoliko kruha, mi poljubi ne le roke, ampak tudi predpasnik.

Komaj si upam zapisati: Ako imate kako stvar, ki bi jo mogli pogrešati, ne pozabite naših ljudi.

Krafka misijonska poročila.

P. Hartjes, Kimberley, Afrika.
 »Dne 8. decembra smo končali šolo. 21 učencev je izdelalo svoj izpit in so sedaj šole prosti. Mnogo od teh je zaslužilo, jim dati priliko, da bi nadaljevali šolanje. Ali morda poznate koga, ki bi se zavzel za takega dijaka in ga šolal naprej? Ako se mi ne pobrigamo zanje, se bodo drugi... V vikarijatu še nimamo višje šole za domačine in tudi ne seminarja za učitelje, ampak moramo naše dijake pošiljati v Bazuto, kar pa stane vsaj 25 švic. frankov mesečno. Slišim, da bo neki talentiran učenec šel v Tiger Klooft. Tam je vzgoja popolnoma brezverska. Taki mladeniči so za nas za vedno

izgubljeni. Torej ponavljam prošnjo: Ako je kdo, ki bi v ta namen kaj prispeval, prosim, da ne pozabite na nas.«

P. Laagel, Caconda, Angola.
 Pretekli teden, 6. julija, na večer pred praznikom Srca Jezusovega, smo opravili uro molitve, kakor vsak mesec, in se je pri pobožnosti zbralo zelo veliko vernikov. Spremili smo namreč Jezusa v njegovo novo stanovanje v Cacondi. Cerkev je bila električno razsvetljena, in je bila elektrika nalašč za to napeljana. Zelo sem vesel, da se nam je posrečilo dovršiti cerkev, čeprav živimo v žalostnih časih. Seveda znotraj v cerkvi bo treba še mnogo dovršiti, kar bomo sku-

šali polagoma napraviti. Naši kristjani bodo o praznikih laže izpolnili svoje verske dolžnosti; pa tudi Jezus bo imel sedaj dostopnejše bivališče.

Sestra Frančiška Terezija, Matjes Kloof, Južna Afrika: »Novicijati prav dobro uspeva. Zopet smo dobili dve novi aspirantini. Hiša je zdaj mnogo premajhna za vse. Niti postelj nimamo dovolj. Štiri sestre bodo morale na tleh spati, ko bodo v decembru zopet postulantinje prišle. Zdaj so na višjem učiteljišču. Dve bosta letos svoje učenje dovršili.«

P. Sylla, misijon Taungs: »Odobri! so naše načrte za sezidanje kapele v čast sv. Ani in pa postaje sv. Hedvike. Gospodu škofu je bil všeč zlasti prostor za kapelico. Bog je res dober, pomislite: Še do pred enim letom skoro nisem imel upanja, da bom dobil prostor na razpolago, ker predolgo sem že brez vsakega uspeha prostor iskal. Toda ljubi Bog ima čas in potrpljenje. Zdaj bo treba, da svoje načrte izpeljemo. Kot mi je pisal moj katehist iz okolice Kuruman, bomo morebiti tudi tam kmalu dobili nekaj zemlje. On je začel učiti otroke kar v neki koči. Majhen začetek, a bo imel morebiti dober konec.«

Pismo p. Méraud-a, lyonskega misijonarja: »Prosil bi Vas za natis katekizma v narečju Attie. Kako bi bila s tem olajšana vsa kateheza! In ko bi bila knjiga še s slikami okrašena! Katekizem bi bil zlasti za misijon Memni, kjer je osem šol. Stranske postaje imajo za kapele le uboge kočice, s slamo pokrite... Take kočice vzdržé komaj 4 ali 5 let. Zato bi jaz rad sezidal močnejša poslopja. Ako mi bo Bog pomagal, bom začel kar pri zunanjih postajah. V kraju Alepe so ljudje tekom 5 ali 6 let nabavili do 80 kub. metrov materiala za zidavo. Tudi velik kup peska je pripravljen. Zdaj je vpra-

šanje samo, kje vzeti denar za zidavo.«

P. Brower, Giriana, Vzhodna Afrika: »Prisrčno se Vam zahvaljujem za velikodušni dar za našega učitelja Abemwaka in naš misijon Giriana. Po smrti pokojnega p. Bettinger-ja jaz tukaj delujem. Giriama-ljudje so revni, a zelo dobri. V misijonu, dasi obstoji že dolgo, je le okrog 400 kristjanov in 150 katehumenov. Delo je otežkočeno, ker ne stanujejo skupno v vaseh, ampak do tisoč milj naokrog raztreseni. Avto bi bil tu velika pomoč. Misijon je zelo reven. Potrebovali bi najprej novo cerkev. O, ko bi mogel potrebno vsoto nabrati pri dobrih ljudeh! Da se oddolžim Vam in Vaši Klaverjevi družbi, bom na dan sv. Petra Klaverja, 9. sept., opravil eno sv. maš za Vas in za Vaše dobrotnike.«

Škof Fleischer, apostol. vikar, piše: »Lepo se Vam zahvalim za Vašo pomoč. Kako to človeka poživi, ako dospe taka pošiljatev kot je bila Vaša. Lepo se Vam zahvalim tudi za mašne intencije. Bog Vam daj vsem moč, da boste tudi letos mogli izvrševati dela ljubezni za misijone, čeprav so težki časi. S tem misijonarja v Afriki pri njegovem težkem in vendar sladkem delu tolažite in podpirate. Veselje je videti, kako se božje kraljestvo v Afriki mogočno širi in se katoliška vera vedno bolj udomačuje in razrašča v mogočno drevo, v čigar senci afriška ljudstva počivajo.«

Sestra M. Felicita, Huruma (Kilimandžaro): »Vprav 2. februarja, ko so bile slovesne obljube za sestre domačinke, smo prejeli Vašo pošiljko za nakup plaščev. Bog Vam povrni! To je bilo lepo presenečenje. Prvih 19 novink je sedaj napravilo obljube in bodo šle konec marca v misijone. Kajne, da boste molili, da bodo ostale dobre in zveste in mnogo storile med svojimi rojaki.«

Otroci glavarja roparjev.

(Piše misijonska sestra v Afriki.)

V Djurjuri, afriški Švici, živi rod Berberov, pri katerem se še dandanes najdejo ostanki njegove krščanske preteklosti, namreč znamenje križa. Najdemo ga ne le kot okrasje hiš in različnega orodja, ampak tudi kot tetoviranje na čelu in licih kabilskih žena. V resnici je to ljudstvo, ki je že v prvih časih krščanstva sprejelo sv. vero, znalo ta dragocen zaklad braniti mnogo dalje, kot drugi zamorski rodovi. Čeprav več sto let brez duhovnika, je ostalo krščansko do

Arabei napadejo zamorsko vas in odvedejo vse kot sužnje.

12. stoletja. Toda končno se vendar posreči islamu, izpodriniti stara izročila, kar je bilo tem lažje, ker ljudstvo ni imelo duhovnikov in sv. zakramentov. Človek bi mislil, da bo to ljudstvo hitreje kot drugi, n. pr. Arabci, zopet sprejelo krščansko vero; a bilo je treba mnogoletnega, naporenega dela, preden je ta zemlja, vsa prerastla s plevelom mohamedanizma, postala zopet rodovitna. Vendar sedaj prinaša lepe sadove in čeprav je doslej le mali del kabil-

skega ljudstva katoliški, uživajo vendar isto spoštovanje svojih sosedov, poganov. Med spreobrnjenci so zastopani vsi stanovi in vse starosti, da celo iz čisto mohamedanske okolice, kakor priča sledeča povest.

Na višavah Djurjura leži, enako orlovskemu gnezdu na pečini, mohamedanska vas Beni-Kuffi. Ta zloglasni kraj je bil v onem času, ko pričanja naša povest, sedež tolpe roparjev, ki je bila pod vodstvom svojega glavarja, radi svojega pustolovskega življenja in mnogoštevilnih ropov, strah vse okolice. Nedaleč od tod se je nahajala sirotišnica sester Naše ljube Gospe, zavetnice Afrike, ki so se imenovale tudi »bele sestre«. Te redovnice so se pečale zlasti z vzgojo malih, njih skrbi izročeni berberskih deklic in oskrbovale posestvo nekega Evropeca. Že dolgo je lepa naselbina vlekla nase pozornost roparskega glavarja, in nekega dne se odloči, jo napasti. A na srečo izve naselnik o nameravanem načrtu, bodisi, da roparji niso bili dovolj previdni, ali pa se je našel med njimi kak izdajalec. Pripravi se torej skrbno na napad, spremeni teraso okrog hiše v trdnjavo, obožuje vse domače in dobro zastraži vso okolico. Kmalu po polnoči zapazijo v določeni oddaljenosti človeške postave, ki so se tiho in oprezno, skrivajoč se za drevesi, bližale hiši. Dospevši bližje, se razdele napadalci v dva dela, očitno radi tega, da eden napade naselbino in drugi ostane v zasedi. Toda preden je prišlo do napada, počí strel in glavar roparjev pade smrtno zadet na tla. Ostali roparji prestrašeni pobegnejo; vendar se, ker je ostalo vse mirno, kmalu zopet vrnejo, vzdignejo svojega vodnika ter ga vlečejo na rob neke pečine in vržejo v prepad. Tako je končal nesrečni vodja banditov svoje zločinsko življenje. Njegovo truplo so našli šele čez več dni, ko njegova usta že davno niso mogla več izdati svojih tovarišev. A umrli je zapuščal ženo in otroke, ki so z njim izgubili svojega rednika. Žena, že delj časa boleha, je kmalu sledila svojemu možu v hladni grob. In tako sta otroka ostala popolni siroti, ki nista imela razen starega očeta nikogar, ki bi za nju skrbel. Toda temu sta bili deklici le neljubo breme; zato sklene, se ju iznebiti. Sadija, starejša, je imela šest let in je bila pogumna in odločna kot njen nesrečni oče. Njene velike, črne oči in živahnost njenih kretenj je pričala o njenem strastnem značaju. In ko stari oče deklici res odpodí iz rodne kočé, prime Sadija sestrico za roko ter zapusti, ne da bi potočila le eno solzo, s ponosno dvignjeno glavo domačo vas. Mala, triletna Hadjila, s svojim nedolžnim obrazkom, je bila popolnoma drugačnega značaja, kot njena resna sestra.

(Dalje prih.)

Priporočila sem se Mariji Tereziji v neki važni zadevi in sem bila že osmi dan uslišana. Javno se ji zahvalim in prosim objave v »Odmevu«. Še nadalje se ji priporočam. G. K. Loče.

Marija Terezija mi je že večkrat pomagala. Potop pa se ji iskreno zahvalim za zdravje moje mlajše hčerke. C. S. Vipava.

Zahvalim se afriški mami, Mariji Tereziji, ker me je že večkrat uslišala. Moja hčerka je bila bolna. Že od otroške dobe so jo večkrat prijeli neznani krči. Na binkoštno nedeljo pa se je zgodilo to tako hudo, da smo mislili, da bo umrla. Kar pride moja sestra, mi pokaže Klaverjev koledarček in pravi: »Vidiš, kolikim je pomagala. Še mi se ji priporočimo.« Potem je šla v cerkev, jaz pa sem ostala sama pri nezavestnem otroku in mu pritisnem na obrazek in usta slikico služabnice božje Marije Terezije Ledochowske. Hčerka je začela dihati in preden sem jaz zmolila pet očenašev, me je že pogledala. Popoldne ob 4 pa je že govorila. Prosim, objavite mojo iskreno zahvalo v »Odmevu«. Ze poprej bi bila pisala, pa vsled obilnega dela nisem utegnila. Marija Ravnik, B.

Iskreno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišanje v neki važni družinski zadevi. Florjanska ulica, Ljubljana.

Močno me je bolela noga. Priporočila sem se Mariji Tereziji in sem ozdravela. Bodi hvala Bogu in moji nebeški priprošnjici. M. L. Ponikva.

Prisrčno se zahvaljujem služabnici božji za pomoč v hudi bolezni revmatizma. Tudi v neki drugi zadevi sem se priporočala in sem bila že v drugič uslišana, za kar se ji iskreno zahvaljujem. S. I. Koprivnica.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za več uslišanih prošenj v težkih zadevah in se ji še nadalje priporočam. G. F. E. Gornjigrad.

Prisrčna zahvala Mariji Tereziji Ladochowski za dobljeno zdravje. S. M. Mengeš.

Za večkratno uslišanje se Mariji Tereziji iskreno zahvalim in se ji še priporočam. M. L. Ponikva.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in se ji še priporočam. K. M.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji za dobro prestano operacijo. F. V. Ljubljana.

Za uslišano prošnjo se služabnici božji Mariji Tereziji iskreno zahvaljujem. A. Cezanjevci pri Ljutomeru.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za prejete milosti in prosim objave v »Odmevu«. H. Z. Igavas.

Zatekla sem se v bolezn k Mariji Tereziji in sem bila uslišana. Iz srca se ji zahvalim. I. P. Novi Udmat.

V težki bolezni sem se z zaupanjem obrnila do služabnice božje Marije Terezije Ledochowske in sem bila uslišana. Še se ji priporočam. Pirc. Nemčija.

V neki zelo važni zadevi sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in sem bila uslišana. Prisrčno se ji zahvalim in prosim objave v »Odmevu«. I. B. Toplice.

Prosim, uvrstite še moje zahvalo v »Odmevu«. V hudi bolezni moža, ko ni pomagalo ne zdravilo ne bolnišnica, sem se z velikim zaupanjem zatekla k »mamici zamorčkov«. Moje prošnje so bile uslišane, za kar se ji zahvalim iz dna srca. Tudi v drugih zadevah mi je pomagala. Javno se ji zahvaljujem. G. P. Griže.

Zahvalim se služabnici božji za večkratno pomoč v mučnih zadevah ter se ji še nadalje priporočam. K. V. Trbovlje.

V važnih zadevah in v bolezni sem se obrnil do služabnice božje Marije Terezije in mi je pomagala. Javno se ji zahvalim. F. F. Jeruzalem.

Močno so me bolele noge. Prosila sem Marijo Terezijo za pomoč. Uslišala me je, ozdravela sem. Prav lepo se ji zahvalim. M. S. Bočna.

Zahvalim se Mariji Tereziji za uslišano prošnjo.

M. P. Sv. Jurij ob juž. žel.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo: N. N. v dušnih in telesnih potrebah. — F. B. za dobro službo. — A. D., Ljubljana za srečen izid v neki sodnijski zadevi in za primerno stalno službo. — J. D. Dobrna za pomoč v velikih težavah. — M. H. Begunje za pomoč v stiski. — I. K. Mojstrana za ljubo zdravje v mučni bolezni. — R. P. Grosplje za zdravje. — N. N. za zdravje sinu. — N. N. za božji blagoslov in službo. — N. L. Jelendol v važni sodnijski zadevi. — T. H. Rogatec za zdravje. — N. I. v gospodarskih zadevah. — F. A. Podnart v raznih zadevah. — I. Ž. Žg. Roje v neki važni zadevi. — V. F. Hrib v važni zadevi. — R. A. Ajševica za zdravje. — K. N. in Š. K. Celje za ljubo zdravje. — E. S. T. Ljubljana za zdravje. — N. N. Brežice v nujnih zadevah. — S. M. Poljčane za zdravje. — K. M. Vuhred za zdravje očeta. — T. T. Sv. Lovrenc v težki bolezni in za pomoč v važnih zadevah. — J. H. Ivanjci važna zadeva. — S. F. Ljubljana za zdravje hčere. — S. M. Ljubljana v važni zadevi. — K. F. za spreobrnjenje drage osebe. — M. O. Sv. Lovrenc za pomoč v važnih zadevah.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le s natančnim podatkom virov. Predstavnik in lastnik lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košček, Ljubljana.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čeč.

Podporniki Družbe sv. Petra Klaverja.

Podporniki Družbe sv. Petra Klaverja pomagajo na jako priprost način k najvzvišenejšemu delu katoliškega kristjana. Pomagajo k rešitvi neumrljivih duš, odkupljenih z dragoceno Krvjo Jezusa Kristusa, in tako množijo češčenje pravega Boga in širijo božje kraljestvo v Afriki. Saj je ravno Klaverjeva družba prevzela nalogo, z vsemi močmi delovati na to, da kolikor največ dušam v Afriki pridobi milost odrešenja. Toda misijonar v tuji deželi ne more brez sredstev ne živeti ne delovati, kakor tudi ne zidati cerkev in šol ter opravljati drugih dobrih del. Podpirati misijonsko družbo sv. Petra Klaverja se pravi, izkazati misijonom neprecenljivo uslugo, katere popolno vrednost homo spoznali šele v večnosti.

Da postaneš podpornik ali član Družbe sv. Petra Klaverja, pošlji na njegov naslov, ki ga najdeš na drugi strani ovitka, letni prispevek Din 5.— (ali dosmrtno Din 250.—). Dobiš sprejemno podobico in si deležen veliko popolnih in nepopolnih odpustkov ter vseh dobrih del afriških misijonarjev in Klaverjeve družbe.

Mladini priporočamo list »Zamorček«,

ki izhaja vsak mesec z mnogimi slikami. V njem so povestice in nauki, ki seznanjajo otroke z življenjem zamorčkov v Afriki in z delom misijonarjev za mladino. Namen listu je, da vzbuja sočutje do ubogih pogančkov in navaja k usmiljenju in darežljivosti za afriške misijone. Lepi zgledi vnetih novoizpreobrnencev so prav primerni, da blagodejno vplivajo na duha in srce mladih čitateljev. Zgledi misijonskih prijateljev iz naših krajev pa že sami po sebi vabijo k posnemanju. Zato **priporočamo** list v naročbo vsem staršem in vzgojiteljem. List jim bo v veliko oporo pri srčni vzgoji njim izročenihih otrok. Stane na leto samo Din 7.—, in se naroča pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ulica 1. Pri naročilu 10 ali več izvodov skupno pod enim naslovom stane letno 1 izvod 6 Din.

Spomin na umrle.

† Preč. g. dr. Jerko Andries, Velaluka. — Boštjan Kovač, Smartno. — Ivan Prijatelj, Vel. Cirknik. — Mihael Brecl, Vikrče. — Terezija Zavodnik. — Marjeta Malis, Zg. Grušovje. — Hela Sommaruga. — Andrej Zuder. — Anica Fidler, Sv. Jurij. — Urša Kladnik, Ljubno. — Frančiška Lukman, Ljubljana. — Eliz. Tomažič, Maribor. — Ceclija Glinšek, Celje. — Katar. Rataj, Vojnak. — Franc Boje, Dol. vas. — Marija Debeljak, Ljubljana. — Ana Kompare, Vrhnika. — Josip Kovačič, Črnomelj. — Antonija Kavčič, Sv. Jurij. — Marija Podbrežnik, Ljubno. — Janez Vidic, Bled. — Anton Sedej, Črni vrh, Polhogradec. — Marija Svetel, Ljubljana. — Mar. Černe, Dev. M. Polje. — Frančiška Javornik, Sp. Sevce. — Terezija Gabrijel, Jesenice. — Marija Marješič, Št. Vid. — Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

